

- Отче, а коли іде служба і чути тривогу, що робите? Служба не переривається?

45-річний секретар Сумської єпархії Православної Церкви України митрофорний протоієрей Петро Попадинець знизує плечима.

- Служба, само собою, продовжується, - каже він. - Береженого, кажуть, Господь береже. А люди діють на свій страх і ризик. В основному ж до храмів ходять віруючі...

- І по тому, хто залишається у храмі під час тривоги, видно, хто справді вірує?

- Ні, річ не в цьому. Є багато людей, що залишають храм. А деякі залишаються. У нас люди-то ходять на служби по великих святах. А зараз була роковина трагедії, коли після ракетного удару 35 людей у Сумах загинули, якраз минулого року на Вербну неділю. То люди вже з острахом ставляться до попередження про повітряну тривогу. І багато хто виходить з храму.

Читайте також: **Щодня на порозі болю: Один день із життя настоятеля головного військового храму Львова**

13 квітня 2025 року — чорна дата у історії Сум.

- А укриттів поруч вистачає?

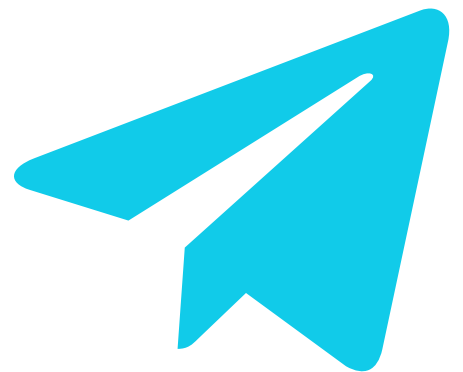
- Так. У нас є і на вулиці, на стенді, оголошення, і в храмі – з телефонами, з адресами, куди можна швиденько підбігти і укритися.

- Але у самих укриттях пусто.

- В перший рік заходили усі. А потім вже, як бачите, звикли, втягнулися. Це погано дуже, але це життя.

- Те саме в Києві. Звикли і до тривоги, і до повітряних атак.

- Ну, в Києві, мені здається, більше люди ходять. Я недавно був у Києві. У мене два

рідні брати воюють, пішли добровольцями. Я їжджу, час від часу провідую дружину брата. Вона у Києві працює і живе.

- А ким брати воюють?

- Піхота (усміхається. — Є.К.)

- Допомагаєте їм?

- Так. Основні проблеми були в перші дні війни, бо треба було від карабіна до Бог знає чого купувати. Бо нічого не було. А розгрузки до бронжилетів - це був дурдом!

- І звідки ви такі, брати?

- Зі Львівщини, село біля Моршина, там до Моршина 10 кілометрів. У нашому селі батько Степана Бандери служив священником. Там є у нас музей-садиба. Село Воля-Задеревацька.

- Брати на війну пішли добровольцями?

- Так, у перший же день. При тому, що ані один, ані другий не служили в армії.

- Тобто усі ви з села з історичним "бандерівським" минулим. Тоді скажіть мені, отче, як із таким минулим ви, священник "неканонічної" для окупантів церкви, свідомо залишилися у Сумах в перші дні війни? Ви ж розуміли, що ви були щонайменш у листі неблагонадійних. Думали про те, що б вони вони з вами зробили? Взяли у полон?

- Знаєте, я став священником, бо віруючий. Не знаю, що б вони зробили. Чи в полон, чи мучили, знаючи мою західняцьку приписку.

- А вам у ті дні казали: "Отче, їдьте звідси, ви у небезпеці!"?

- Казали, і не один раз. Мої друзі священники казали, вони свої сім'ї повозили у перший день. А я якось до цього ставився інакше.

- А ваша сім'я, залишитися - то було і їхнє рішення?

- Абсолютно. Всі зі мною були.

Читайте також: **Вшанування полеглих воїнів: Герої гідні того, щоб їхню історію пам'ятали**

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

- Розкажіть, будь ласка, про них. Скільки дружині, дітям?

- Троє дітей. Дружині 43 роки цього року. Старшій доньці 20, середній - 18, маленькому — 10.

- Це зараз. А 4 роки тому, коли була сімейна рада стосовно того, їхати чи не їхати — що вони сказали?

- Сказали: їду я - їдуть вони, не їду я - ніхто нікуди не їде.

- Вам було приємно? Чим більше приємно тривожно?

- Більше тривожно, бо я шукав якісь машини, щоб їх посадити і вивезти. Бо катастрофа була по виїзду. Місто було фактично оточене. Росіяни стояли і тут, і в центрі. Жах. Всюди були.

- Тривожно у ті дні було усім. Храми тоді, по суті, перетворилися на гуманітарні хаби?

- Так, на перший день війни люди кинулися в наш Свято-Воскресенський кафедральний собор, що біля адміністрації. І так, це був перший гуманітарний хаб — величезний! І 25-го уже храм був забитий продуктами, речами різними, медициною, одягом, бронжилетами, берцями. Пізніше, через пару днів, повідкривалися хаби на Воскресенській. Ми дуже часто тісно співпрацювали. Молоді дівчата з медичною освітою прибігали до нас.

- Чого не вистачало найбільше?

- Біда була з турнікетами. Обмаль було у нас цього. Але ми, чим могли, ділилися. Це ж перші дні війни - знаєте, що було?

- А як же. На вулиці Герасима Кондратьєва, біля артилерійського училища, точилися бої.

- Так. І я спочатку поїхав туди на блокпост. Але там страшно було, то я не доїхав. У нас ще капелан, отець Миколай Толяр, він в артучилищі працював капеланом. Їх там оточили, і вони давали бій.

- Чи багато людей церкви залишили Суми в той момент?

- Багато покидали Суми. Виїжджали тропами. Об'їжджали, щоб не натрапити на росіян. Це є життя, у кожного воно своє. Комусь лячно, хтось мав за що боятися - за родину, можливо, за якусь патріотичне минуле... Багато хлопців залишилися. В перші дні війни приходили наші друзі, добровольці, ми їм допомагали, чим могли. Зідзвонювалися по наших парафіянах, наших друзях навколо по місту, по районах.

- Росіянам тоді не вдалося увійти до Сум. Менше з тим, як загалом вони ставляться до тих священників ворожої, з їхньої точки зору, Православної церкви України, які не встигли (чи не захотіли) залишити окуповане місто чи село?

- У нас є один священник, отець Олександр. Його там пресували дуже сильно - фізично, морально. Били, катували. Але у нього колись були знайомі з Московського патріархату - і через них йому вдалося зідзвонитися, щоб московські попи попросили. І його відпустили. Інакше сталася б катастрофа.

- А вам з "колегами" з УПЦ в цей час доводилося спілкуватися? Взагалі, чи існує таке спілкування, принаймні неофіційне?

- Є багато, часто з владикою московські батюшки спілкуються. Та й які вони московські? Всі наші - в основному, з Закарпаття, Тернополя, Львівщини.

Читайте також: **Військовий капелан Андрій Зелінський: «Україна потребує не лише перемоги на полі бою...»**

- Просто їхню церкву називають московською.

- Так. Вони спілкуються. Є багато таких, хто хоче переходити і зараз, але бояться, бо то одне, то друге, то десь кошти якісь в когось взяли. Мають на них якийсь компромат, і вони просто бояться. А під час війни у нас отець Роман Кулішов перейшов з Гребениківки. Там їхнє село було окуповане. То він на дзвіницю постійно виходив, телефон заряджав, читав новини. А потім розказував людям у церкві що до чого, як проходять бої, як наші відбиваються, де росіяни стоять.

- Тобто там вистачає гідних людей.

- Абсолютно. В Охтирці ще собор величезний, Спасо-Преображенський з отцем Ігорем Солов'єм, перейшов... Багато. Москаленки у колишньому Білопільському районі недавно. Старший батюшка там отець Миколай Любомир... Багато священників переходили. Великий собор Параскеви-П'ятниці – там служить отець Геннадій Коробейник - перейшов. Його син Василько загинув, теж пішов добровольцем. Гарний хлопець – високий, спортивний, прислуговував у церкві...

Загалом на війні загинуло 5 наших священників. Більше 20 наших священнослужителів пішли капеланами.

- Закінчуючи розмову про Московський патріархат. Чи правильне у мене враження, що як інституція це багато чому був філіал ФСБ?

- Чому був? Він і є, я вважаю. Не можна всидіти на двох стільцях. Якщо ти українець, об'єднайся в українську церкву. Зараз же ж і Томос є, і ми є визнана п'ятнадцята церква на світовому православ'ї. Що їм заважає перейти?

- А ви своїх колег з іншого патріархату під час зустрічей переконуєте перейти до ПЦУ?

- У нас є спільні засідання, молитовні сніданки. Вітаємося, питаємо: хлопці, ви вирішуєте? Я вважаю, війни не було б, якби у нас в Україні не було Московського патріархату. Починаючи від тітушок. Вони їх звозили сюди з північних районів, з Глухова, через Деркача і їже з ним, і до цього часу. Бачили по їхніх церквах московських казаків. Захоплювали ж як Україну? Теж через московські церкви. Гіркін - той і в Лавру приїжджав...

- До речі, про Андрія Деркача. Ви ж знаєте, що він нині на Росії він сенатор, ще й орден отримав за зраду України. То його люди продовжують там працювати на РФ, як гадаєте?

- Достеменно не знаю, але думаю, що вони працюють, як працювали. У нього якісь фірми охоронні були. У нас в селі Черневе біля села Перемога (Глухівської громади) переходила до ПЦУ громада. Люди підписалися, зібралось ціле село, щоб перейти із храмом (там старовинний храм). І ми з нашими священниками поїхали туди. А там уже понавизив Деркач свої охоронні фірми. Люди його з пістолетами, московські попи - суцільний дурдом! Все село проти - а вони захопили храм - і все!

Я вважаю, що кожен московський піп, який до цього часу не перейшов у Православну церкву України, - це типовий ждун, який чекає "звільнення України". У нас останній перейшов з величезного храму в Тростянці, який в центрі. Знаєте, багато, хто переходить, - достойні священнослужителі, віруючі, побожні. Є і патріоти, але патріотизм чомусь у них проявляється дуже пізно.

- Повернімося до перших днів повномасштабної війни. От Суми у ворожій облозі. Чим ви займалися у той час, коли все були в облозі? І чи відчули якусь зміну у людях?

- В перші дні війни люди поприходили в церкву, бо приносили все, що можна приносити. Щоб далі віддавали - все для військових. Багато ж пішли воювати добровольцями, голі-босі, без нічого. При цьому наші блокпости кругом по місту. Поїхали на Косівщинську - там хлопці стоять в кедах, в кросівках літніх! А люди всього поприносили, автомобіль є - то мали змогу розвезити. З владикою часто виїжджали, дивилися, що людям треба, заїжджали тоді до собору, дивилися, що у нас є підходяще. Завантажуємо в автомобіль - і на блокпост. І так багато разів.

- У перші дні великої війни значну частину Сумщини було окуповано. Чи доводилося вам з душпастирськими справами їздити на окуповану територію? Чи було багато справ тут, і туди їхати було небезпечно?

- Багато було тут справ. Та й їхати було однозначно небезпечно. Прописка у мене в паспорті львівська була. Але ми постійно комунікували з нашими священниками, які були окуповані - інтернет, телефон, щодня з владикою наші священники на зв'язку.

- Про що вони розповідали?

- Кажуть: владико, служби проходять. Розповідали, що заходили російські солдати в церкви, наших старалися не чіпати. Та й бозна, яка національність була у їхніх солдатів, бо були і ті, що і російською з трудом розмовляли. То вони не розбиралися, якого патріархату церква. Ми постійно спілкувалися із нашими священниками, давали рознарядки, як себе поводити.

- І що саме радили?

- Не лізти на рожен з ними, берегти людей, щоб не обстрілювали. І - служити. Бо найголовніше, якщо люди приходять. В основному, люди по окупованих територіях збиралися біля храму, в кого є підвали. У нас в багатьох храмах є підвали. То ховалися у підвалах, бо ті обстрілювали, не розбираючись, де, що і як. Мости позривали - доїхати неможливо було ані до Путивля, ані до Глухова.

- Телефони теж перевіряли?

- Все перевіряли. На Краснопільщині іде похоронна процесія, наш священник хоронить людину. Так до чого дійшли - російські солдати навіть труну перевіряли! Покійника витягували, дивилися, чи нічого не несуть. Навіть нашим священникам сказали "лицем до асфальту!" Клади усіх і стріляли понад головами.

- Ваше життя як людини церкви сильно змінилося після того, як на Сумщині стали воювати? Я розумію, що для вас як духовної особи Бог поруч завжди, але війна змінює життя пастви, часом кардинально. А вам доводиться з цією паствою щодня мати справу.

Читайте також: **Чим займається в ЗСУ і кому потрібен військовий капелан?**

- Можна сказати, що кардинально все змінилося у парафіянах. Вони стали набагато тривожніші, через ті обстріли дуже сильно хвилюються. І, звичайно, люди знаходять розраду в церкві, в бесіді духовній зі священником. Плюс до того і наш катедральний собор, і наші священники по Сумах дуже багато хоронять. Люди це все бачать — тому приходять, прощаються, серед них - дуже багато військових.

- Тобто у вас, на жаль, на перше місце вийшли соборування і відспівування.

- Ми буквально у вівторок хлопця проводжали. Матуся старенька-старенька приходила. І люди все це сприймають, бачать. Ніби життя триває, воно нікуди не дінеться. Але люди часто приходять на сповідь трішечки вбиті духом. Доводиться підіймати настрій, заспокоювати, що життя триває. Тим більше ми з тим сусідом живемо вже майже 400 років. І весь цей час він хоче нашу націю знищити, з лиця землі стерти.

- А на сповідь людей приходять багато? Більше, ніж у відносно мирний час?

- Більше. Це дуже помітно, бо люди переживають, майже кожна родина має когось на війні.

- А чому вони приходять? Тому що багато всього в серці і саме під час війни хочеться це віддати Богу? Чи люди розуміють, що сповідатися регулярно, бо війна?

- І так, і так. І дуже багато приходять хлопців військових.

- Розкажіть, про що сповідаються хлопці. Звичайно, таємниця кожної індивідуальної сповіді для вас, як і для мене - то є святе. Але про що загалом кажуть військові, коли приходять на сповідь?

- Багато хлопців, хто приходять на сповідь, або самі майже зіткнулися з лицем смерті, або побачили смерть побратима. Або саму людину було поранено.

- ...або самому довелося вбити...

- Або сам вбив – то я їх заспокоюю, бо українська церква вважає, що це не є вбивство. Хоча це і є вбивство людини, але це є захист. Вони захищають. Якби вони цього не зробили, то вбили б їх, вбили б інших людей. Ми захищаємо свою рідну, Богом нам дану землю.

- Ще чим діляться на сповіді? Бо стереотипом є те, що сповідь - це лише про свої гріхи. Але те, про що ви кажете - ну, які гріхи...

- Багато є людей, які кажуть, що відправляють якісь ракети — і далі він не знає, що там було. Але це його тяготить на душі, він вважає, що когось там вбив чи ще щось. Доводиться заспокоювати людину - що завдяки вам ми всі живемо; бо якщо ви не будете нас захищати, не буде ані держави, ані народу. Бо ви бачите, що на сході росіяни роблять з людьми. Випадків дуже багато.

Ще приходять військові, сповідаються у своїх сімейних справах, бо чи дружина за кордоном, чи буває зрада якась. Доводиться то все згладжувати, заспокоювати, казати, що робити цього не можна, бо це є гріх. Даємо свої телефони, хлопці постійно на зв'язку. Намагаємося визначити їх до найближчого капелана, який у нас є.

- Сім'ї, загибель, поранення різних людей. Про що ще вам доводиться чути на сповіді?

- В основному оце. Сім'я, горе від вбивства, трагедії, поранення. Відповідно, алкоголь, буває, вживають, щоби притупити цей біль. Вони про це свідомо говорять.

- Це, звичайно, велика проблема. Командири з нею поведуться більш жорстко. А ви що кажете?

- Церква заборонає, не може бути гідним солдат, який випиває горілку. Може у відпустці, в ротації, - то зовсім по-іншому. На війні -то є безпека твого життя, безпека твого побратима. Самі ж хлопці-військові кажуть: тверезо мислиш — приймаєш більш правильні рішення.

- Про те, що інколи жінок привозять, сповідуються?

- Сповідуються. Під час воєнних дій, під час війни багато людей приходять на сповідь.

Читайте також: **Військовий капелан Ігор Скрипніченко: «Програні ідеологічні війни спокуються дуже великою кров'ю і великими жертвами»**

- Окрім духовної допомоги, ще чимось військовим можете посприяти?

- Ми постійно збираємо на військові потреби. Останній раз купили пару генераторів та 6 коліс гарних для бездоріжжя. Бо багато наших парафіян, які воюють, потребують допомоги. Також ми дуже тісно співпрацюємо з волонтерськими центрами, які працюють по Сумах. Приходять хлопці, їм потрібно усе, від сіток до окопних свічок. Ми віддаємо туди свої ж огарки, щоб дівчата-волонтери мали змогу робити окопні свічки. Контактуюмо з волонтерськими центрами, по телефону, запитуємо, що у них в наявності. Потім даємо адреси чи їдемо самі.

- Буває, що вночі може військовий може зателефонувати: отче, допомагайте?

- Так, від машини, що поламалася, до Бог знає чого.

Коли ми хлопцям розвозимо те, чого вони потребують, їм хочеться чимось нам віддячити. Хтось шеврони подарить, хтось — цілий прапор або маленьку гармату з дерева.

A spinning wheel from the
18th century, made of
wood. It is a very
important part of the
textile industry.

- А у текстах та молитвах церковної служби війна у вас відображена?

- Ми трішечки відкоригували з початку війни наші богослужіння і наш розклад. Раніше у нас кожного дня служили акафісти, різні молитви. Зараз служимо коротенький молебень кожного дня з молитвою. Предстоятель нашої Церкви Блаженніший Епіфаній видав розпорядження, то створили зі Священним синодом відповідні молитви: "За нашу перемогу", "За наше військо", "За весь народ український". І ми щодня читаємо ці молитви. В тому числі на Божественній Літургії. Є відповідні місця, де ми вставляємо ще і на дияконських проханнях. Це коли диякон говорить відповідні прохання, і священник читає молитви за нашу перемогу і за військо.

Читайте також: **Як російські окупанти переслідують ПЦУ на півдні? «Схиляють до співпраці катуванням»**

- А коли виїздите до передової, які молитви радите бійцям на час небезпеки або якогось смутку в душі? Стандартні "Отче наш," і Радуйся, діво Маріє"? Чи ще щось?

- Якщо ми веземо хлопцям якусь допомогу, ми обов'язково служимо молебень за них. Окроплюємо святою водичкою. Звичайно, ми їдемо до хлопців не з пустими руками. Наша церква видала малесенькі молитовнички суто для військових. Тобто якщо людина не знає напам'ять "Отче наш" чи "Богородице", ми вручаємо кожному. Він зручний, маленький, входить у будь-який карманчик...Ще веземо з собою пояси з дев'яностим псалмом. Теж хлопці з собою носять. І хрестики, все решту. Є молитви. Є час - він дістав молитовничок. Немає часу - читай молитви напам'ять, які знаєш. Не знаєш молитви напам'ять - молись своїми словами. Що серце говорить, те і молишся. Моляться всі, особливо, хлопці розказують, під час небезпеки, під час ракетних ударів хлопці читають молитви усі, які можна прочитати. Бо майже всі хлопці кажуть, що на війні невіруючих немає. Буває, попадаються, але коли небезпека...

- Суми нині живуть під постійне гудіння ворожих дронів. Їх деренчання чути щодня. Вони влучають у об'єкти інфраструктури, АЗС, у житлові будинки. Ви самі кажете, як це нервує парафіян. А як це виносить ваша сім'я?

- Ніяк. Чуємо – молимося, щоб пролетіло. Все. А стосовно людей і цих прильотів. Це великі дива, все ж таки молитва наша - всіх, хто молиться, віруючих і священників - доходить до Бога. Так, прилітають дрони, шахеди - але більшість, слава богу, майже без жертв.

- Ви бачите в цьому Божу роботу?

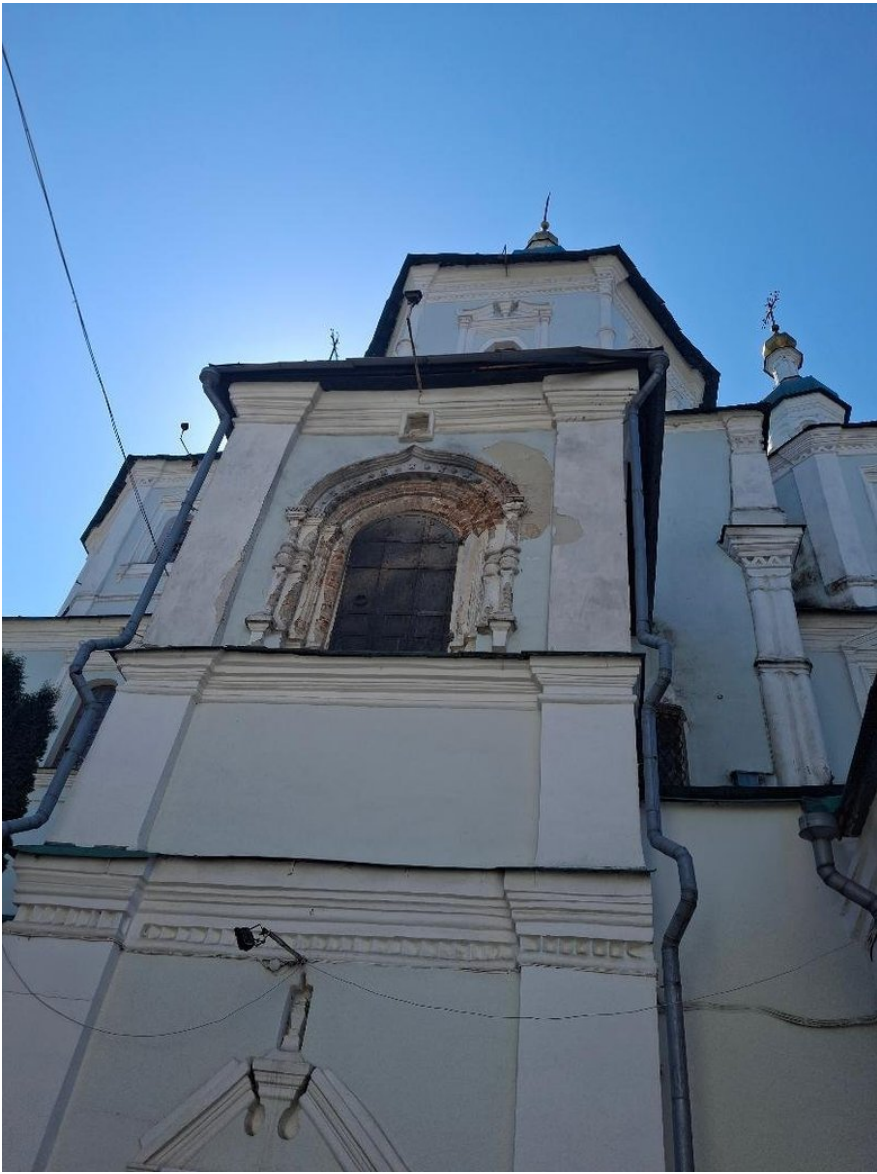
- Береженого Господь береже. Треба берегтися, але молитва свою справу робить.

- Летить дрон, яку молитва проговорюєте? І подумки чи вголос?

- В основному подумки. Від "Отче наш" до "Помилуй мене, боже". Багато є молитов. Людина молиться по-різному. Зараз от великодній період. Читаєш про себе тропар "Христос, що воскрес з мертвих...". Кожне свято має свої молитви. Але є і загальні. Такі, як "Нехай воскресне бог..." - він під час небезпеки читається. 90-й псалом читається теж під час небезпеки. Це той псалом, який на поясі написаний, який ми розвозимо нашим хлопцям.

- Ми зараз з вами бесідуємо у Воскресенському соборі. Чи прилітало щось по ньому під час війни?

- Минулого року восени прилітала "Молнія". У нас є просфорня. І якраз наші просфорниці, мама і дочка, старші вже люди, пекли просфорки на другому поверсі. То вони, кажуть, попадали під стілик - і як лупануло! А це колись був перехід від собору до дзвіниці. Порешетило там гарно заложені двері, вони ззовні - металеві, а всередині - дерев'яні. Ще козацькі, старовинні. І ризи церковні розвішані. Ризи не постраждали. Правда, пара ікон попадали, вікна повибивало, віконна рама вискочила.

Слід від удару дрону. У тій самій просфорні

- Добре, що обійшлося...Отче, розкажіть про братів-добровольців. Вони воюють разом?

- Окремо. Бо один пішов добровольцем на заході, а другий - з Києва. Воюють на Донеччині.

- Що пишуть вам? Додому дуже хочеться?

- Там у них гарні командири. Вони себе гарно зарекомендували, і їх час від часу відпускають.

Читайте також: **Коли війна завершиться і чому Бог це допустив? Про це часто запитують військового капелана**

- Що розповідають?

- Кожний - про своє. Зовсім різні історії про хлопців, про міни, в основному. Зараз це страшно. Пройти туди і назад — дуже важко. Окоп - хочеш жити, середній брат каже, то треба копати і копати. Він скидав відео, на ньому хіба тільки руку можна висунути, щоб зафіксувати на мобільний місце прильоту.

- У вас не було, як у братів, бажання піти капеланом? Чи у кожного є своя зона відповідальності?

- Кожен має працювати на своєму місці.

- А що каже з цього приводу вам та іншим священникам владика?

- Владика дає настанови кожному священнику, кожному благочинному. Владика збирає збори. Збирати зараз всіх 130 чи 140 священнослужителів нашої єпархії в одному місці - небезпечно. То владика збирає в основному благочинних з церковних округів, з кожного райцентру. Розмовляє з ними, дає настанови, розпорядження: як проводити богослужіння, під час небезпеки що робити. В багатьох священників є підвальні приміщення. Вони там проводять служби для безпеки.

- А погрози від росіян і проросійських організацій нашим священникам з ПЦУ надходять?

- Під час війни набагато менше, ніж було до війни.

- А тоді що писали чи казали?

- По-різному. Нам колись з владикою написали московські казаки (у 2014, якраз під час революції, ми тоді були у Київському Патріархаті), що у них знайдеться для кожного з нас по 6 чи по 8 грам свинцю.

- Ну, і як це може сприймати хлопець з бандерівського села?

- Ми пережили дві революції, бачите, і вже війна. Але якби не було цієї структури в Україні (маю на увазі московську церкву), то, може, і війни не було б. Бо Путін прийшов захищати в тому числі і їхню церкву.

- Я дивлюся на їхні релігійні веб-ресурси та телепрограми. Наче одна з вами Біблія. Схожі ікони. Багато схожих речей - православні все-таки. Але вони, їхнє керівництво, та і прості священники, відсилають людей вбивати братній, як вони самі кажуть, народ. Направляють своїх військових вбивати невинних людей. Як так виходить? У вас є розуміння?

- Як так вийшло? Казав Вселенський патріарх Варфоломій, що їх треба наново оцерковлювати. Вони наскільки зав'язли у своєму руському мирі. Хоче я намагаюся не вживати слово руський і кожного поправляю.

- Чому?

- Це ж наша історія. Ми русичі. Вони до слова "Русь" жодного відношення не мають. Вони вкрали у нас все, від віри до ікон.

- Ви тієї думки, що не треба їм віддавати свої історично-культурні маркери?

- Абсолютно!

- А російської мови це стосується?

- Кожна мова Богом дана. Під час свята П'ятидесятниці Дух Святий зійшов на апостолів - і заговорили всі на різних мовах. Але це не стосується їх. Владика Мефодій, наш керуючий Сумською єпархією, завжди розкажує: ми їм все збудували. Владика ж працював довгий час в Росії.

Читайте також: **Ірина Шевченко речниця 21 омпб "Сармат": "На нас кидали все, крім ядерної бомби"**

- Так, пам'ятаю, він на Красноярщині народився.

- ...то він каже, майже все там заселене українцями. Просто є ті, які не пам'ятають, бо зробили з них манкуртів. Дехто пам'ятає, що в Україні — їхні родичі. Хоча є такі російські командири, у яких мама з Полтавщини - а він пускає ракети, розумієте?!

- Командир однієї з бригад, які свого часу заходили на Курщину, розповідав мені, що тамтешні місцеві гакають, українською з нашими розмовляли... Там дуже багато українців. Він, цей командир, вважає, що Україні треба повертати свої землі. Згодні з цим?

- Абсолютно. Це владика завжди каже: нам спочатку відстояти своє треба - і в жодному не лишати Китаю те, що збудовано нами. Петербург на костях козаків збудований. Майже всі святі російської церкви - це вихідці з України, з Києво-Могилянської академії. Іосаф Білгородський, Інокентій Іркутський, Дмитрій Ростовський та багато інших. Всі святі, архієпископи, митрополити, які стали святими, які збудували десятки і сотні соборів і монастирів по Російщині - це все наші люди. Залишати наше надбаня Китаю, вважає Владика, не можна. Але спочатку треба своє відстояти.

- Зараз буде складне питання - але ви його чуєте весь час і у сповідях, і просто у розмовах. От навіть якщо згадати торішній страшний обстріл Сум, коли 35 людей загинули. Я тоді брав інтерв'ю у людини з автобуса, який згорів. Він сам вижив, допомагав людей викидати з автобуса. Але там були і попалені люди. І от коли вам кажуть: отче, де ж ваш бог? Діти гинуть, обвуглені люди, які їхали на Вербну неділю на кладовище. І от їх заскочив цей удар. Що ж Бог не допоміг?

Отакий у людей прямолінійний до цього підхід. Що ви кажете у відповідь?

- Тут Господь зовсім ні до чого. Я їм кажу: війна, вбивство було споконвіку. Господь дав людині вільну волю вибирати між добром і злом. Твориш добро - живеш вічно, спасаєшся душою. Твориш зло - наслідки величезні для багатьох поколінь, суспільства і для інших держав. А де Бог? Якраз Господь діє руками наших воїнів, захисників і захисниць. Бо якби не Він, вони не б мали тієї любові до своєї держави, до своїх батьків, до своїх рідних і друзів, можливо, нас би і не було. І землі би не було. Якраз Господь їхніми руками захищає життя для наступних поколінь.

Важко сказати, горе, трагедія спіткають багато родин, які хоронять своїх чоловіків, дітей, братів. Але мусимо пережити. Це величезний біль, величезне горе. Але ми як віруючі православні християни, знаємо, що людина не помирає. Бо даремно було життя, якби ми знали, що життя закінчується після гробу. Тіло повертається туди, звідки було взяти - в землю, порох, попіл, вода. А душа іде до Бога, жити вічно разом з ним в радості, в любові, в благодаті Його. Ми в це віруємо. Якраз ті воїни є українськими новомучениками, які загинули, постраждали, поранені, на протезах ходять, без рук, без ніг. Це новоукраїнські мученики, які мучаються і переносять тяжкі страждання і за віру Христову, і за Українську землю і за Український народ.

- Ви справляєте на мене враження оптимістичної людини...

- Це правда.

- І це при тому, що маєте весь час справу з тривогою справу, болем, ненавистю... Але чи бувають на цій війні моменти, коли ви щасливий?

- Я завжди щасливий, бо я живу. Господь дав життя. Я щасливий, бо маю можливість служити Богові і людям. Я маю гарну сім'ю. Я щасливий, що я українець. Я щасливий, що є люди достойні, які пішли з самого початку війни, взявши зброю, ненавчені, голі. Я бачив цих хлопців із самого початку. З якою вони ревністю захищають свою землю. Коли я це бачу, я - щаслива людина.

Фото: автора, з архіву отця Петра

Читайте також:

- Як служать у ЗСУ українські капелани: "Сьогодні він хоче прийняти Бога, а завтра йому йти у бій"
- Україна пам'ятає про кожен випадок звірств, вчинений на її території російськими виродами
- Кризова терапевтка про наслідки ПТСР та що з цим робити: «Змінюватися має суспільство, а не воїн»
- Російський світ — це різновид фашизму
- 12 київських священнослужителів УПЦ (МП) перейшли до ПЦУ
- Генерал Марченко: «Миру будь-яким шляхом не буде. Точку неповернення пройдено»

Share 0

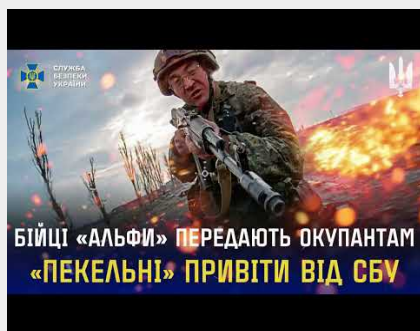
Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

Воїни «Альфи» СБУ — ТОП-1 серед підрозділів Сил оборони за результатами бойової роботи у квітні

Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту [argumentua.com](#) та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com